

Книга Йоїла та Лаодикійська Церква Адвентистів Сьомого Дня — Номер тридцять другий

Jeff Pippenger

2026-01-20

Число тридцять два

Шлях до книги пророка Йоїла був повільним, і Петра ми мали за свідка. Петро є одним із найвражаючих символів у Божому пророчому Слові, але хіба не всі вони такі? Петро перебуває у Кесарії Филиповій, а також у день П'ятидесятниці — у горниці о третій годині, а потім у храмі о дев'ятій годині того ж дня. Ісуса розіп'яли о третій годині, а помер Він о дев'ятій годині. Петра покликано до Кесарії о дев'ятій годині, але Кесарія, до якої його покликано в оповіді про Корнилія, — це не Кесарія Филипова біля підніжжя гори Хермон, а Кесарія при морі, звана Кесарія Марітіма.

Кесарія Приморська — прибережне місто на Середземному морі, приблизно за 30–35 миль на північ від сучасного Тель-Авіва (збудоване Іродом Великим як величне римське портове місто). Вона часто згадується в книзі Дій апостолів (згадується 15 разів) і є тим містом, яке в Новому Завіті зазвичай називають просто «Кесарія». Там жив Пилип, благовісник, зі своїми чотирма дочками, що пророкували (Дії 8:40; 21:8). Павло був ув'язнений там протягом двох років, постав перед намісниками Феліксом і Фестом та царем Агриппою (Дії 23–26). Ще важливіше, можливо, що саме тут Петро проповідував римському сотникові Корнилію — перше велике навернення язичників до християнства (Дії 10) у 34 р. н. е., коли закінчився тиждень, протягом якого Христос підтвердив завіт із багатьма.

І він підтвердить завіт із багатьма на один тиждень; а посеред тижня він припинить жертву та приношення, і через поширення мерзот учинить спустошення аж до завершення; і визначене буде вилито на спустошеного. Даниїла 9:27.

Кесарія Марітіма слугувала римською адміністративною столицею Юдеї та значним осередком язичників. Кесарія Філіппова — інше місто, розташоване на далекій півночі, біля підніжжя гори Хермон (приблизно за 25–30 миль на північ від Галілейського моря), у районі теперішніх Голанських висот (сучасний Баніас). Вона згадується лише в Євангеліях (Матвія 16:13 і Марка 8:27), коли Ісус взяв своїх учнів до Кесарії Філіппової. Це те знамените місце, де Петро визнав, що Ісус є «Месія, Син Бога живого», і де Ісус проголосив: «На цій скелі Я збудую мою церкву, і брами Аїду не здолають її» (Матвія 16:13–20). Це була язичницька місцевість із храмами грецьким богам, особливо козлоногому богові Пану, грот якого називали «брамами пекла», що робило проголошення Ісуса там особливо промовистим.

Два міста цілковито відокремлені географічно й історично — одне — жвавий римський морський порт на південному заході, інше — північний елліністичний/язичницький

осередок поблизу витоків річки Йордан. Прибережне місто відіграє провідну роль у Діяннях апостолів, тоді як північне є центральним для поворотного моменту Євангелій. Кесарія морська є символом Риму — звіра, а Кесарія земна — символом дракона. Сестра Вайт окреслює період від хреста до П'ятидесятниці, «п'ятидесятницький сезон», який розпочався на хресті й завершився у день П'ятидесятниці.

З палким прагненням я очікую часу, коли події дня П'ятдесятниці повторяться з ще більшою силою, ніж тоді. Іван каже: «Я бачив іншого ангела, що сховався із неба, маючи велику силу; і земля була осяяна його славою». Тоді, як і за П'ятдесятниці, люди почують істину, промовлену до них, кожен своєю мовою.

Бог може вдихнути нове життя в кожну душу, яка щиро бажає служити Йому, і може доторкнутися до вуст палаючою жариною з жертovníка та зробити їх красномовними на Його хвалу. Тисячі голосів будуть пройняті силою проголошувати дивовижні істини Божого Слова. Заїкуватий язик розв'яжеться, а несміливі стануть сильними, щоб нести мужнє свідчення про правду. Нехай Господь допоможе Своему народові очистити храм душі від усякої скверни і підтримувати з Ним такий тісний зв'язок, щоб вони стали учасниками пізнього дощу, коли він буде вилитий. Review and Herald, 20 липня 1886 р.

Строго кажучи, п'ятидесятницький період розпочинався б у Свято Первоплодів, що збігається з Воскресінням Христа; але без хресної смерті не було б Крові, щоб воскреслий Спаситель узяв Її із Собою при Своему воскресінні. Без Його смерті Він, як Хліб Життя, не спочив би в день Свята Опрісноків, а Хліб Життя мав спочити наперед Свого воскресіння у Свято Первоплодів, тим самим розпочавши п'ятидесятиденний період, що привів до дня і Свята П'ятидесятниці.

Коли Христос прийшов підтвердити завіт на один тиждень, тиждень розпочався з Його хрещення; а «посеред тижня», через три з половиною роки, Він був розп'ятий, спочив у гробі у день Опрісноків, воскрес у день свята Першоплодів ячмінного жнива, у неділю, тим самим розпочавши п'ятидесятденний період П'ятидесятниці, що простягався до свята Першоплодів пшениці. Від хреста до кінця тижня, через три з половиною роки, семирічний період завершився наверненням Корнилія з Кесарії Приморської, який у кінці тижня, у 34 році по Р. Х., став першим наверненим з язичників до християнської Церкви.

Тиждень, коли Христос прийшов утвердити завіт, у пророчому відліку становить 2,520 днів, а Хрест — «посеред тижня», тож це було 1,260 днів після хрещення і 1,260 днів до навернення Корнилія. На Хресті Христос був розп'ятий о третій годині, а помер о дев'ятій годині. Це було початком п'ятидесятницького періоду, а наприкінці (бо Ісус завжди ілюструє кінець початком) у день П'ятидесятниці Петро виголошує свою першу проповідь із книги пророка Йоїла о третій годині в горниці, де Христос зустрівся з учнями в день Свого воскресіння. Потім Петро виголошує свою другу проповідь за книгою пророка Йоїла у храмі о дев'ятій годині. Очевидно, третя і дев'ята година є символом Альфи й Омєги початку і завершення п'ятидесятницького періоду.

Рядок за рядком, коли ми узгоджуємо третю й дев'яту годину цих двох подій, ми знаходимо шість годин як пророчий період, який в обох випадках свідчить про поділ. Христос переходить від життя до смерті і знову до життя. Він переходить від землі до неба і назад на землю. Петро перебуває зовні, а потім усередині храму. Звісно, існують й інші паралельні узгодження третьої з дев'ятою годиною, але спершу нам слід розглянути Петра, Корнилія та Кесарію Приморську.

Як і у випадку пророчих поділів, представлених у шести годинах, коли ангел був посланий до Корнилія, щоб повелити йому послати по Петра, була дев'ята година.

У Кесарії був один чоловік на ім'я Корнилій, сотник із когорти, що звалась Італійською, благочестивий і богобоязливий з усім своїм домом, який багато давав милостині народові і завжди молився Богові. Він виразно у видінні, близько дев'ятої години дня, бачив ангела Божого, що ввійшов до нього і сказав йому: Корнилію. А він, поглянувши на нього, злякався і сказав: Що, пане? І той сказав до нього: Молитви твої та милостині твої піднялися на пам'ятку перед Богом. А тепер пошли людей до Йоппи і поклич Симона, що зветься Петро. Дії 10:1–5.

Явлення ангела є символом і послання, і віхи, і ангел підтверджує, що це віха, коли каже: "Молитви твої і милостині твої зійшли на спомин перед Богом." Віха завершення тижня — це те, що Корнилій посилає по Петра о дев'ятій годині після чотириденного посту, і це називається "спомином", що є віхою. Як "сотник", Корнилій був начальником над ста людьми.

Коли Петро перебуває в Кесарії Филипа у шістнадцятому розділі Євангелія від Матвія, не згадується жодна година. Кесарія Филипа — це назва міста в той час, коли Ісус повів туди учнів. В історії одинадцятого розділу книги Даниїла, у віршах 13–15 — віршах, що сповнилися в битві при Паніумі й типологічно відображають війну, яка веде до недільного закону в Сполучених Штатах, — Кесарія Филипа називалася Паніумом. Петро постає у віршах 13–15, коли він перебуває в Кесарії Филипа, тобто в Паніумі.

Встановлення того, що битва при Паніумі є виконанням віршів 13–15 одинадцятого розділу книги Даниїла, і що ці вірші та історія битви при Паніумі вказують на війну, яка веде до недільного закону в Сполучених Штатах, — це саме те, як покликана працювати методологія «лінія на лінію». Застосування цієї методології вимагає, щоб Кесарія Філіппова і Паніум були зіставлені, адже основне правило пророцтва, яке стосується цієї істини, полягає в тому, що «кожен із давніх пророків говорив більше для нашого часу, ніж для днів, у які він жив». Павло додає, що духи пророчі коряться пророкам, тож вони не лише всі вказують на останні дні, але й узгоджуються між собою.

З цієї причини, якщо і коли Паніум у Божому пророчому Слові називається Паніумом, а згодом — Кесарією Филипа, то в останні дні обидва мають уживатися та узгоджуватися між собою, бо це одне й те саме місто.

У руслі цієї логіки, хоч і дещо інакше, постають Кесарія Филипової та Кесарія Марітіма. Петро пішов до Кесарії Филипової з Христом, але до Кесарії Марітіми його послав Святий Дух. І все ж в обох Кесаріях саме Петро є головною звітною постаттю. Дивовижним у цій лінії є те, що саме о дев'ятій годині ангел відвідав Корнилія і повелів йому послати по Петра. Петро в Кесарії є пророчим символом, однак дві Кесарії виразно різні. Одна — Кесарія при морі, а друга — Кесарія на землі. Кесарія при морі пов'язана з язичниками, і Корнилій був першим наверненим з язичників саме наприкінці тижня завіту у 34 р. по Р. Х. Кесарія при морі — це дев'ята година і вона співвідноситься з Петром у храмі на П'ятидесятницю, а також зі смертю Христа о дев'ятій годині.

Кесарія на суходолі, тобто Кесарія Филиппова, — третя година. Інших варіантів для вибору немає. Кесарія Филиппова — на початку, третя година, а Кесарія Приморська — наприкінці, дев'ята година. Филиппова є альфою шестигодинного періоду, а Приморська — омегою. Омегою о дев'ятій годині була смерть Христа посеред тижня завіту, і Петро в храмі в день П'ятдесятниці — також дев'ята година. Корнилій, який послав по Петра, узгоджується зі смертю Христа, що типологічно вказує на недільний закон, а також із Петром у храмі в день П'ятдесятниці, що знову ж таки типологічно вказує на недільний закон. Корнилій, як перший навернений з язичників, представляє першого працівника одинадцятої години за недільного закону.

Третя година, коли Христа було розп'ято, і третя година, коли Петро перебував у горниці, мусять — і можуть — означати лише Кесарію Филипа. Горниця, в якій перебував Петро в день П'ятдесятниці, була тією самою горницею, в якій Христос з'явився після Свого воскресіння, вознесення та зішестя. Христос прийшов до горниці, а потім, через п'ятдесят днів, у день П'ятдесятниці, Петро проголосив звістку з книги пророка Йоїла в тій самій горниці.

Кесарія Филиповова — це третя година, що відповідає розп'яттю та горниці в день П'ятидесятниці. Розп'яття є символом розсіяння, а горниця — символом єдності. Це визначає Кесарію Филиповову як точку безпосередньо перед недільним законом, де одна група розсіюється, а інша збирається. Коли почне повторюватися історія битви при Паніумі, нерозумні й мудрі діви будуть назавжди розділені, і вони будуть розділені через хрест, який символізує наближення недільного закону. Саме в Кесарії Филипової Христос почав навчати про наближення недільного закону. Коли Він це зробив, Петро виступив проти цієї вістки; отож упродовж дев'яти віршів Петро представляє як тих, хто запечатані, так і тих, хто розсіяні внаслідок вістки про хрест, тобто недільного закону.

Він промовляє до них: А ви ким кажете, що Я є?

І Симон Петро відповів і сказав: Ти є Христос, Син Бога живого.

А Ісус, відповівши, сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не плоть і кров відкрили тобі це, але Отець Мій, що на небесах. І Я також кажу тобі: ти — Петро, і на цій скелі збудую Церкву Мою; і брами пекла не подолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і все, що зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі; і все, що розв'яжеш на

землі, буде розв'язане на небі.

Тоді Він наказав Своїм учням, щоб нікому не казали, що Він — Ісус Христос. Відтоді Ісус почав показувати Своїм учням, що Йому належить іти в Єрусалим, і багато постраждати від старійшин, первосвящеників і книжників, і бути вбитим, і на третій день воскреснути.

Тоді Петро взяв Його і почав Йому докоряти, кажучи: Змилуйся над Собою, Господи; цього не станеться з Тобою.

А він, обернувшись, сказав Петрові: Відступиися від мене, сатано; ти мені спокуса, бо мислиш не про те, що Боже, але про те, що людське. Матвія 16:15–23.

Розп'яття о третій годині та проповідь Петра з горниці узгоджують пророчий перехід від Церкви воюючої, визначеної як така, що містить і пшеницю, і кукіль, до Церкви торжествуючої. Церква торжествуюча є жертвою пшеничних первоплодів П'ятидесятниці, що є недільним законом. Коли кукіль і пшениця досягають стиглості, ангели відділяють один від одного два класи. Саме дощ, що почав накрапати 9/11, приводить пшеницю й кукіль до дозрівання.

Період у шість годин репрезентує історію табірної зібрання в Ексетері аж до 22 жовтня 1844 року, тріумфальний в'їзд Христа до Єрусалима та вхід царя Давида до Єрусалима з ковчегом. Дев'ята година є також часом вечірнього жертвоприношення, близько третьої години пополудні.

Оце те, що ти маєш приносити на жертвнику: двох ягнят першого року щодня, безнастанно. Одне ягня принеситимеш уранці, а друге ягня принеситимеш надвечір.
Вихід 29:38, 39.

Слово, перекладене як «even», інколи передається як «між вечорами». Вираз «між вечорами» стосується шестигодинного періоду між третьою і дев'ятою годиною. Завітний тиждень Христа репрезентує шестигодинний період на хресті, який стає альфою шестигодинного періоду в день П'ятидесятниці. У завітному тижні є два свідки, які окреслюють шестигодинний період, безпосередньо пов'язаний не лише з пророцтвом священного тижня, але й із символами п'ятидесятницького періоду. Тоді, на завершення того самого пророчого тижня, Петра покликано до Кесарії о дев'ятій годині. Той факт, що в тій самій пророчій структурі священного тижня є три дев'яті години, дві з яких є омегами шестигодинного періоду, що також був періодом між ранковою та вечірньою жертвами, з пророчої необхідності вимагає існування третьої години як альфи періоду, що завершився дев'ятою годиною Корнилія.

Дві Кесарії, в обох із яких центральною постаттю є Петро, визначають Кесарію Пилипову як третю годину. Той шестигодинний період починається і закінчується Кесарією, оскільки кінець ілюструється початком.

Пасхальне ягня мало бути заколене увечері, тобто о дев'ятій годині — коли помер Христос.

І ви будете зберігати його до чотирнадцятого дня того ж місяця: і вся громада Ізраїлевого збору заколе його увечері. Вихід 12:6.

Година молитви — це також дев'ята година, бо вона припадала на час вечірньої жертви.

Нехай постане перед Тобою молитва моя, як фіміам; і піднесення рук моїх — як жертва вечірня. Псалом 141:2.

Відповідно до того, що час вечірньої жертви є годиною молитви, Ездра молиться під час вечірньої жертви, тож він молиться о дев'ятій годині, коли Петро перебував у храмі, коли Христос помер і коли Корнилієві було звелено послати за Петром.

А на вечірню жертву встав я з мого пониження; і, роздерши одягу свою та плащ свій, припав на коліна й простер руки свої до Господа, Бога мого. Езри 9:5.

У своїй молитві Ездра кається після того, як усвідомив, що ті, хто вийшли з Вавилону для відбудови храму та Єрусалима, взяли собі в дружини жінок-язичниць.

А коли Ездра помолився і сповідував, плачучи та падаючи ниць перед домом Божим, зібралася до нього з Ізраїля дуже велика громада чоловіків, жінок і дітей, бо народ плакав дуже гірко. І Шеханія, син Єхієла, один із синів Елама, відповів і сказав Ездрі: Ми спроневірилися Богові нашому і взяли собі чужоземних жінок із народу цього краю; однак нині є надія для Ізраїля в цій справі. Отже, укладімо завіт із Богом нашим, щоб відпустити всіх жінок і тих, що від них народилися, за порадою пана мого і тих, що тремтять перед заповіддю Бога нашого; і нехай це буде зроблено за законом. Устань, бо ця справа на тобі; і ми також будемо з тобою; будь відважний і дій.

Тоді Ездра підвівся і привів до присяги головних священників, левитів і весь Ізраїль, що вони чинитимуть згідно з цим словом. І вони присягнули. Потім Ездра підвівся з-перед дому Божого і пішов у світлицю Йоанана, сина Еліяшова; і, коли прибув туди, не їв хліба й не пив води, бо оплакував переступ переселенців. І оповістили по всій Юді та Єрусалимі всім синам полону, щоб вони зібралися до Єрусалима; і щоб кожен, хто не прибуде протягом трьох днів, за радою князів і старійшин, усе його майно було закляте, а він сам відлучений від громади переселенців. Тоді всі мужі Юди та Веніямина зібралися до Єрусалима протягом трьох днів. Це був дев'ятий місяць, двадцятий день місяця; і весь народ сидів на площі дому Божого, тремтячи через цю справу і через великий дощ. Езри 10:1–9.

Завіт ста сорока чотирьох тисяч представляється як відокремлення від тих, що взяли собі чужоплемінних дружин. Це відокремлення мудрих і нерозумних дів і відбувається о дев'ятій годині, яка відповідає смерті Христа, перебуванню Петра у храмі на П'ятдесятницю та покликанню Петра до Кесарії при морі. Відокремлення Езри також є очищенням левитів Посланцем Завіту у третьому розділі книги Малахії. Очищення в Малахії ілюструє два очищення храму, здійснені Христом.

«Очищаючи храм від продавців і покупців цього світу, Ісус оголосив Свою місію — очистити серце від скверни гріха — від земних бажань, егоїстичних пожадань, злих

звичок, що розтлівають душу. Цитується Малахії 3:1–3». Бажання віків, 161.

Езрі та тим, хто вступає у завіт, сказано: «Встаньте», а Ісусові Навинові було звелено встати після того, як усі бунтівники померли протягом тридцяти восьми років. Стародавньому Ізраїлю знадобилося два роки, щоб не витримати десятикратного випробування, і через тридцять вісім років усі бунтівники були мертві, і Бог каже їм: «Встаньте».

Тепер устаньте, — сказав я, — і перейдіть потік Зеред. І ми перейшли потік Зеред. А час, у який ми йшли від Кадеш-Барнеї, аж поки перейшли потік Зеред, становив тридцять і вісім років, аж доки з-посеред табору не вигинуло все покоління мужів війни, як Господь поклявся їм. Повторення Закону 2:13, 14.

У п'ятому розділі Євангелія від Івана Ісус зцілив німецького чоловіка, який перебував у такому стані тридцять вісім років, і, коли Він зцілив його, сказав тому чоловікові: «Встань».

Бо ангел у певну пору сходив у купіль і збурював воду; і хто першим після збурення води входив, той ставав здоровим від якої б то не було хвороби, яку мав. І був там один чоловік, що мав недугу тридцять і вісім років. Ісус, побачивши його лежачого і знавши, що він уже довгий час у тому стані, каже йому: Чи хочеш бути здоровим?

Німецький відповів йому: Пане, не маю людини, яка б, коли збуриться вода, опустила мене в купіль; але поки я дожджу, інший сходить переді мною.

Промовляє до нього Ісус: Устань, візьми постіль свою і ходи. І негайно той чоловік став здоровим, і взяв постіль свою та ходив; а того ж дня була субота. Івана 5:4-9.

В ілюстрації Ездри завіту ста сорока чотирьох тисяч народ мав «встати». У 1838 році Джозая Ліч, визначний проповідник міллеритського руху, передвіщав кінець османської зверхності близько 1840 року, і міллеритська вістка постала, щоб бути утвердженою точним виконанням 11 серпня 1840 року. Піднесення Церкви тріумфуючої містить пророцтво, яке спонукає Божий народ встати, коли завіт утверджується. У відокремленні від чужоземних жінок у Ездри ми знаходимо очищення левитів у Малахії, а також два очищення храму Христом, і кожна з цих ліній указує на відділення пшениці від куколю, що звершується тоді, коли Христос назавжди віддаляє гріх із сердець ста сорока чотирьох тисяч. Христова дев'ята година і дві дев'яті години Петра разом із молитвою Ездри про очищення узгоджуються з недільним законом, коли пізній дощ буде вилитий без міри. У дев'ятому розділі книги Даниїла Даниїл одержує відповідь на свої прохання під час вечірньої жертви, тобто в дев'яту годину.

І коли я ще говорив у молитві, аж ось муж Гавриїл, якого я бачив у видінні на початку, швидко прилетівши, доторкнувся до мене близько часу вечірнього приношення. Даниїла 9:21.

Нам повідомлено, що видіння, дані Даниїлові при великих ріках Шінеару, нині перебувають у процесі сповнення, і що ми маємо зважати на обставини, за яких пророцтва були дані.

Світло, яке Даниїл отримав від Бога, було дано саме для цих останніх днів. Видіння, які він бачив на берегах Улая та Хіддекелу, великих річок Шінеару, тепер сповнюються, і всі провіщені події незабаром збудуться.

«Зважте на обставини єврейського народу, коли було дано пророцтва Даниїла».
Свідчення для служителів, 113.

Світло видінь, пов'язаних із річками Хіддекель і Улай, репрезентує останні шість розділів одинадцятого розділу Даниїла. У дев'ятому розділі, репрезентованому рікою Улай, Даниїлові дано світло щодо сьомого, восьмого та дев'ятого розділів. У десятому розділі, репрезентованому рікою Хіддекель, Даниїлові дано світло щодо десятого, одинадцятого та дванадцятого розділів. Пророча інформація репрезентується як пророчими подіями, що містяться в розділах, так і самим Даниїлом, бо ми маємо зважати на обставини єврейського народу, коли було дано пророцтва.

Ми маємо перенести ці міркування на останні дні та узгодити їх зі свідченнями іншого пророка. Це означає, що так само, як Петро перебуває в Кесарії Филиповій, а також у Кесарії Приморській, так і Даниїла в дев'ятому розділі о дев'ятій годині відвідує Гавриїл, а в десятому розділі він відвіданий двадцять другого дня. Світло Улаю та Хіддекелу для останніх днів розпечатане Даниїлові о дев'ятій годині двадцять другого дня. Це світло представляє вилиття пізнього дощу без міри при недільному законі.

Свідчення Даниїла повністю відкривається о дев'ятій годині, бо воно окреслює як зовнішню, так і внутрішню історію того, що «спостигає» Божий народ в останні дні. Коли це світло буде проголошене, язичники, представлені Корнилієм, пошлють по сто сорок чотири тисячі, закон Божий буде умертвлений через примусове впровадження недільного закону, а Петро виголосить вістку до храму, який Христос покинув і назвав порожнім домом юдеїв. Петро звертається до язичників, а також до Синедріону, тоді як Ездра благає про відокремлення, а Даниїл постить і молиться про світло. Дев'ята година під час П'ятидесятниці, при смерті Христа, при покликанні Петра Корнилієм, а також час вечірньої жертви — усе це співвідноситься з Іллею на горі Кармел.

Очевидно, що шестигодинний період позначає етап, який завершується недільним законом, але починається подією, безпосередньо пов'язаною з кінцем, як це було з ранковими та вечірніми жертвами. Щодо Петра, шестигодинний період — це від Кесарії Пилипа до Кесарії Приморської. Під час П'ятидесятниці це було від горниці до храму. Період, який є тим яскравим світлом, поставленим на початку шляху, — це Опівнічний клич, і цей період сягає недільного закону. Шість годин, «між вечорами», означають триумфальний в'їзд Христа в Єрусалим, який, своєю чергою, символізував період від таборового зібрання в Ексетері 12–17 серпня 1844 року, що ініціювало проголошення вістки, яке досягло свого завершення 22 жовтня 1844 року. Ексетер — це Кесарія Пилипа, а Кесарія Приморська — це 22 жовтня 1844 року. Початок позначений Кесарією, як і кінець.

Урочистий в'їзд ознаменований суперечкою на початку і суперечкою наприкінці. Суперечка в Ексетері була представлена неправдивим поклонінням, що відбувалося на місці зібрання, у

наметі Вотертауна. Тими двома наметами були представлені дві вістки, і коли Христос увійшов до Єрусалима, прискіпливі юдеї нарікали на вістку, яка проголошувалася, коли Він сходив із Єлеонської гори, в'їжджаючи до Єрусалима на щойно відв'язаному осляті. Перша й остання суперечка окреслюють альфу й омегу цього періоду. В Екзетері клас Вотертауна представляє клас дів, які не мали олії, і для них були зачинені двері спасіння. Наприкінці того періоду були зачинені двері до Святого місця, тим самим окреслюючи альфу й омегу періоду. Ця альфа й омега узгоджується з двома суперечками урочистого в'їзду, а також від Кесарії до Кесарії з Петром.

У Кесарії Пилиповій ім'я Симона Бар-Йони змінено на Петра, в уривку, де його спершу прославляють як речника натхнення, а потім засуджують як Сатану за противлення слову про хрест. Петро є символом двох класів, які відокремлюються звісткою про хрещення та хрест, що є звісткою 9/11 і недільного закону.

Для кожного з типів людей, представлених фарисеем і митарем, є урок у житті апостола Петра. На початку свого учнівства Петро вважав себе сильним. Подібно до фарисея, у власних очах він був «не такий, як інші люди». Коли Христос напередодні Своєї зради завчасно попередив Своїх учнів: «Усі ви спокуситеся через Мене цієї ночі», Петро самовпевнено заявив: «Хоч би всі спокусилися, я — ні». Марка 14:27, 29. Петро не знав власної небезпеки. Самовпевненість ввела його в оману. Він вважав, що здатний устояти перед спокусою; але вже за якихось кілька годин прийшло випробування, і з прокльонами та клятвами він відрікся Свого Господа». Наглядні уроки Христа, 152.

О дев'ятій годині, що є часом вечірньої жертви, у відповідь на молитву Іллі зійшов вогонь і пожер жертву, щоб дати знати Божому народові, що Господь є Бог. На горі Кармель символічно представлені дві категорії: одні — тоді пізнають, що Господь — Він є Бог, а другі — представлені пророками Ваала, які потому були вбиті.

І сталося під час принесення вечірньої жертви, що пророк Ілля наблизився й сказав: Господи, Боже Авраама, Ісаака та Ізраїля, нехай стане відомо сьогодні, що Ти — Бог в Ізраїлі, і що я — раб Твій, і що я зробив усе це за словом Твоїм. Почуй мене, Господи, почуй мене, щоб цей народ пізнав, що Ти — Господь Бог, і що Ти навернув їхнє серце назад.

Тоді зійшов вогонь Господній і пожер жертву всепалення, і дрова, і каміння, і порох, і злизав воду, що була в рові. І коли весь народ це побачив, упали вони обличчям до землі та сказали: Господь — Він Бог; Господь — Він Бог.

І сказав їм Ілля: Схопіть пророків Ваала; нехай жоден із них не втече. І вони їх схопили, і Ілля спустив їх до потоку Кішон і там їх заколов. 1 Царів 18:36–40.

Вечірня жертва, смерть Христа, зцілення Петром кульгавого, несення Петром вістки язичникам, одержання Даниїлом пророчого світла, молитва Іллі, на яку відповів вогонь, тоді як Ездра у вретинці й попелі молиться за перехід Лаодикії у Філадельфію, за перехід Церкви Воюючої у Церкву Торжествуючу. Дев'ята година — це година жертви, година вислуханої молитви, година, коли небо торкається землі, міст між судом і милістю; і тому Христос

помирає о дев'ятій годині, бо дев'ята година жертви відкрила Євангеліє для язичників, які сиділи в темряві, але побачать велике світло, коли книга Даниїла буде цілковито відкрита під час недільного закону.

Під час приношення Гедеона (Суддів 6:21) Ангел Господній доторкнувся своїм посохом до жертви Гедеона з м'яса та прісних хлібів, і зі скелі спалахнув вогонь, що цілковито її пожер. Цей вогонь підтвердив Божий поклик до Гедеона та його прийняття знака.

І сказав йому: Якщо тепер знайшов я благовоління в очах Твоїх, то покажи мені знак, що Ти говориш зі мною. Не відходь звідси, благаю Тебе, доки я не прийду до Тебе, і не принесу свого дару, і не поставлю його перед Тобою. І Він сказав: Чекай, доки ти повернешся. І ввійшов Гедеон, і приготував козеня та опрісноки з однієї ефи борошна: м'ясо поклав у кошик, а відвар налив у горщик, і виніс це Йому під дуб, і поставив перед Ним. І сказав до нього Ангел Божий: Візьми м'ясо та опрісноки, і поклади їх на цю скелю, і вилий відвар. І він так зробив. Тоді Ангел Господній простяг кінець жезла, що був у Його руці, і доторкнувся до м'яса та опрісноків; і вийшов вогонь із скелі та пожер м'ясо й опрісноки. Тоді Ангел Господній зник із очей його. І коли Гедеон зрозумів, що то був Ангел Господній, сказав Гедеон: Ой, Господи Боже! бо я бачив Ангела Господнього лицем до лица. Суддів 6:17–22.

Ангел з'явився Гедеонові в першому вірші розділу і назвав Гедеона «хоробрим мужем», а Гедеон попросив знамення для підтвердження цього твердження. Потім Гедеон просить ангела затриматися, і ангел, що зволікає у пророцтві, є другим ангелом. Після завершення часу зволікання Гедеон приносить жертву, і вогонь пожирає жертву. Гедеон перебуває на дев'ятій годині, бо Ілля був вечірньою жертвою, а дев'ята година — це недільний закон, коли п'ятдесятницькі вогненні язички узгоджуються. Гедеон репрезентує клас, що бачить Господа обличчям до обличчя, що й сталося з Даниїлом у десятому розділі. Коли Гедеон побачив, як вогонь пожер жертву, тоді він усвідомив, що мав справу з Господом, якого бачив обличчям до обличчя.

Гедеон пробуджується до цієї реальності, коли диво вогню підтверджує знак, і знаком був Гедеон, могутній муж Божий, а також військо з 300 священиків, у руках яких були 300 таблиць Авакума. Знак, або стяг, — це сам Гедеон і військо трьохсот, що є також могутнім військом Єзекіїля, яке постає у тридцять сьомому розділі.

Коли було освячено скинію (Левит 9:23–24), після перших жертвоприношень Аарона як первосвященика, виходить вогонь від лица Господнього і спалює цілопалення та товстину на жертівнику. Народ вигукує і падає ниць у благоговінні. Це має, рядок до рядка, узгоджуватися з вогнем Іллі.

Молитва Езри дев'ятої години про відокремлення пшениці й куколю, що відбувається при недільному законі, сповнюється тоді, коли Церква воююча перетворюється на Церкву triumфуючу. Це має також узгоджуватися з вогнем Гедеона. Вогонь, що пожирає, який зійшов на першу жертву Аарона, принесену після семи днів посвячення, у восьмий день, повернувся того ж дня і знищив двох нечестивих синів Аарона. Коли Дух Святий буде

вилитий без міри о дев'ятій годині, при недільному законі, відбудеться відокремлення двох класів священиків, і Церква тріумфуюча розпочне діло, представлене білим конем Ефесу, що виходить перемагати і щоб перемогти. Помазання Церкви тріумфуючої знаходить друге свідчення у Соломоновому храмі.

Освячення храму Соломона у Другій книзі Хронік 7:1–3: після молитви Соломона з неба зійшов вогонь і пожег цілопалення та жертви. Слава Господня наповнила храм, що спонукало народ поклонятися й проголошувати Божу доброту та Його вічну милість. За недільного закону Церква Торжествуюча підноситься понад усі гори як вінець і знамено, відповідно до Захарії та Ісаї. Коли при освяченні храму Соломона зійшов вогонь, храм наповнився славою Господньою, символізуючи, що звучання сьомої сурми завершило своє діло над Божим народом і ось-ось має завершити те саме діло над працівниками одинадцятої години. Сьома сурма репрезентує спокуту, поєднання Божества й людської природи, яке відбувається, коли Ісус підносить Своє Царство слави. Той вогонь, що зійшов при скинії Мойсея та при храмі Соломона, був також вогнем суду для сина Аарона, як і для Давида.

Давидова жертва на молотильному току Аравни/Орнана (1 Хроніки 21:26), у час пощесті, спричиненої Давидовим переписом, була потверджена вогнем із небес, що зійшов на жертвник, знаменуючи прийняття та зупиняючи пощесть. Пощесть Лаодикії припиняється тоді, коли вогонь сходить на Давидову жертву, щоб спинити пощесть Його залежності від людської сили та мудрості. Перехід від людського до Богочоловічного ознаменовується тоді, коли звершується спокута, і Церква підноситься як знамено. Тоді, у згоді з храмом Соломона, слава Господня наповнила храм, коли Божество поєднується з людськістю.

У наступній статті ми продовжимо розгляд періоду опівнічного крику, який представлений третьою та дев'ятою годиною.

А через шість днів Ісус узяв Петра, Якова та Йоана, брата його, і звів їх на високу гору осібно, і преобразився перед ними; і обличчя Його засяяло, як сонце, а одяг Його був білий, як світло. І ось з'явилися їм Мойсей та Ілля, що розмовляли з Ним.

Тоді озвався Петро й сказав до Ісуса: Господи, добре нам тут бути; коли хочеш, поставимо тут три намети: один Тобі, один Мойсеєві й один Іллі. Коли він ще говорив, ось світла хмара осінила їх; і ось голос із хмари, що сказав: Це Син Мій Улюблений, у Якому Моє благовоління; Його слухайте.

І коли учні почули це, припали обличчям до землі й вельми злякалися. І, підійшовши, Ісус доторкнувся до них і сказав: Устаньте, і не бійтеся.

І, звівши очі, вони нікого не побачили, крім Ісуса одного. Коли ж вони сходили з гори, Ісус наказав їм, кажучи: Нікому не говоріть про видіння, доки Син Людський не воскресне з мертвих. Матвія 17:1–9.